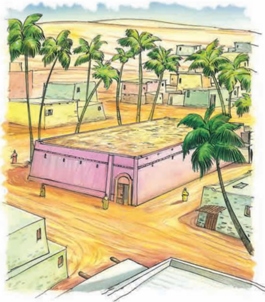
İÇİNDEKİLER

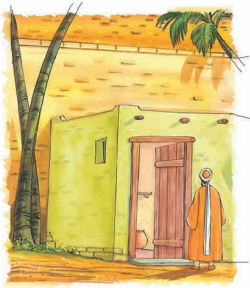
BİR TAS ÇORBA

d

Peygamberimiz, namazlardan sonra zaman zaman arkadaşlarıyla sohbet ederdi. Bu sohbetler sırasında Peygamberimiz'in arkadaşları O'na birtakım sorular sorar, O da bu soruları cevaplandırırdı.

Yine böyle bir gün herkes can kulağıyla Peygamber Efendimizi dinlerken mescide bir adam girdi. Bu adam çok yorgun ve bitkin görünüyordu. İçeride bulunanlara selâm verdi. Peygamberimiz ve arkadaşları adamın selâmını aldılar. Ona:

– Hoş geldin, dediler.

Adam, Peygamberimiz'in yanına yaklaşarak kısık bir sesle:

– Ya Resûlallah, ben uzak bir şehirden geliyorum. Epey zamandan beri bir şey yiyemedim. Çok aç ve yorgunum. Beni bir gün misafir edebilir misiniz, dedi.

Peygamberimiz'e çok misafir gelirdi. O, misafirlerine çok değer verirdi. Her misafiriyle özel olarak ilgilenir, evinde yiyecek, içecek ne varsa misafirlerine ikram ederdi. Sahabeler de evlerinde misafir ağırlamayı çok severlerdi.

Peygamber Efendimiz yanlarına gelen bu adamı nasıl misafir edebileceğini düşündü. Adamın çok aç olduğu hâlinden belli oluyordu. Hareketleri ve konuşması durgunlaşmış, yüzü de sararmıştı. Tebessüm bile edemiyordu. Bu yüzden önce onu doyurmak gerektiğini düşündü.

Evde yiyecek bir şeyler vardır, düşüncesiyle arkadaşlarından birini yiyecek getirmesi için kendi evine gönderdi. Gönderirken ona:

– Acele et. Misafirimiz çok aç, dedi.

Sahabe koşa koşa Peygamber Efendimizin evine gitti, kapıyı çaldı. Kapıyı Peygamberimizin eşi açtı:

– Buyurun ne istemiştiniz, dedi.

Peygamberimizin arkadaşı:

– Aç bir kişi geldi. Resûlallah onu doyurmak istiyor. Evde yiyecek bir şey olup olmadığını soruyor, dedi.

Peygamberimizin eşi hemen gidip içeriye baktı. Fakat o gün evde yiyecek bir şey kalmamıştı. Kapıya gelerek:

– Keşke yardım edebilseydim. Ama evde yiyecek bir şey kalmamış, dedi.

Sahabe, Peygamberimizin yanına dönünce:

– Yâ Resûlallah, sizin evinizde yiyecek bir şey kalmamış, dedi.

Bu arada aç adam solgun gözlerle bekliyordu. Peygamber Efendimiz, sahabelerinin de muhtaçlara yardım etmeyi çok sevdiğini biliyordu. Onlara dönerek:

– Arkadaşlar! Bu misafirimizi hanginiz ağırlamak istersiniz, diye sordu.

Orada bulunanların tamamı misafiri ağırlamak istedi. Herkes bir anda:

– Ben, ben misafir edebilirim, diye öne atıldılar.

Ebu Talha da "Ben misafir edebilirim." diyenlerin arasındaydı.

Ebu Talha ve eşi misafirleri çok severlerdi. Onun için hiç düşünmeden misafiri ağırlamak istemişti.

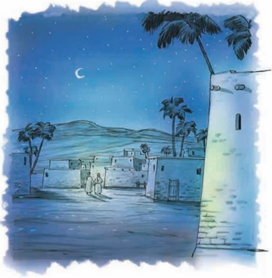
O günlerde Ebu Talha'nın çok parası yoktu. Ama "Nasıl olsa bir misafiri doyurabiliriz." di-

ye düşünüyordu. Peygamber Efendimiz, Ebu Talha'nın misafiri evine götürmeyi çok istediğini görünce:

– Tamam Ey Ebu Talha, misafirimizi sen ağırla, dedi.

Ebu Talha bu duruma çok sevindi. Hem Peygamberimizin bir isteğini yerine getirecekti, hem de evinde bir misafir ağırlayıp sevap kazanacaktı. Çünkü o, evinde misafir ağırlayanları Allah'ın da çok sevdiğini biliyordu. Misafiriyle birlikte Peygamber Efendimiz'den izin isteyerek evinin yolunu tuttu.

Hava kararmaya başlamıştı. Ebu Talha, yolda yürürken misafiriyle konuşuyor, bir yandan da eve vardıklarında misafire ne ikram edeceğini düşünüyordu.

Bu arada, bu düşüncesini misafirine hissettirmemeye çalışıyordu. Çünkü hem misafirini mutlu etmek hem de Peygamberimiz'e verdiği sözü yerine getirmek istiyordu.

Sonunda evlerinin kapısına kadar gelmişlerdi. Ebu Talha hâlâ endişeliydi. "Ya evde misafi-

re yetecek kadar yiyecek yoksa!" diye düşünmekten kendini alamıyordu. Çünkü uzun zamandır evlerinde çok yiyecek olmamıştı. Bu düşünceler içinde kapıyı çaldı. Eşi kapıyı açtı. Onları hemen içeri davet etti.

Ebu Talha eve girdikten sonra misafirini evin en güzel köşesine buyur etti. Daha sonra ondan izin isteyerek mutfaktaki eşinin yanına gitti:

– Misafirimiz çok aç, ona ne ikram edebiliriz, diye sordu.

Bu soru karşısında eşi üzgün bir şekilde:

– Evimizde ikram edebileceğimiz pek bir şey yok. Biraz çorba yapabiliriz. Fakat o da sadece bir kişiyi doyuracak kadar olabilir. Üstelik çocuklar da akşam yemeği yemeden yattılar, dedi.

Ebu Talha'yla eşi birbirlerine baktılar. Ne yapacaklardı? Hem kendilerinin hem de uyuyan çocuklarının karnı açtı. Ama sadece bir kişilik yemekleri vardı.

Mutfağın kapısını kapatarak bir plân düşündüler. Plânlarını misafirlerinin duymasını istemiyorlardı. Çünkü duyarsa rahatsız olabilir, üzülebilirdi.

Plânları şöyleydi:

Çocukları uyandırmayacaklar, onları sabah bulabildikleri yiyeceklerle doyuracaklardı. Çorbayı hazırladıktan sonra onu bir tasta sofranın ortasına koyacaklardı. Aydınlanmak için yaktıkları kandili kazayla yere düşürmüş gibi yapacaklardı.

Kandil düşünce eşi onu tekrar yakmak için uğraşıp duracaktı. Diğeri ise sanki karanlıkta çorba içiyormuş gibi boş kaşığı ağzına götürüp getirecekti. Bu arada misafirleri bu plândan habersiz bir şekilde yemeğe devam edecek ve karnını doyuracaktı.

Yaptıkları plânı uygulamaya başladılar. Çorba tasını sofraya, kandili de sofranın uzağında bir yere koydular.

Kararlaştırdıkları gibi Ebu Talha'nın eşi kazayla kandili düşürmüş gibi yaptı. Yere düşen

kandil söndü ve eşi kandili yakmaya uğraştı.

Bu arada zaten çok aç olan misafir Ebu Talha'nın işaretiyle yemeğe devam etti.

Pencereden içeriye vuran ay ışığında kaşığını çorbaya getirip götürüyordu.

Biraz sonra misafir:

– Çok teşekkür ederim, sizin vesilenizle karnımı doyurdum, dedi ve sofranın kenarına çekildi.

Ebu Talha ile eşi de:

– Afiyet olsun, dediler.

Sofra kaldırıldıktan sonra Ebu Talha misafirle bir müddet daha sohbet etti. Ona, nereden geldiğini ve Peygamberimiz'i kimden duyduğunu sordu.

Daha sonra yatsı namazını kılkıp, misafirin yatağını hazırladılar. Misafir yatınca kendileri de odalarına gittiler.

Ebu Talha ve eşi aç kalmışlardı, ama çok mutluydular. Çünkü karnı aç olan, bir insanı doyurmuşlardı.

Sabahleyin Ebu Talha ve misafiri kalkıp sabah namazı için mescide gittiler. Orada Pey-

gamber Efendimiz'i gördüler. Misafir çok memnun kaldığı için tebessüm ediyordu.

Hâlbuki Peygamberimiz'in yanına ilk geldiğinde hiç de böyle değildi. Aç olduğu için zorla yürüyor ve tebessüm bile edemiyordu.

Peygamberimiz misafire:

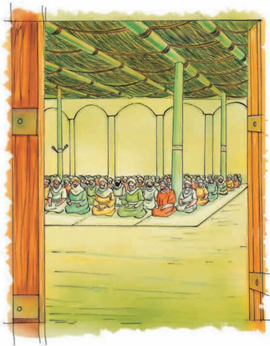
– Nasılsın, karnını doyura bildin mi, diye sordu.

Misafir:

– Evet, ya Resûlâllah doyurdum, dedi.

Tabi misafirin, Ebu Talha ve eşinin plânından hiç haberi yoktu. Peygamberimiz elini Ebu Talha'nın omzuna koydu ve ona:

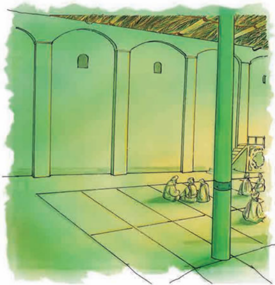
– Bu gece misafirin için ne yaptın, diye sordu.

Ebu Talha önce cevap vermek istemedi ama Peygamberimiz ısrar edince olanları anlattı. Bunun üzerine Peygamberimiz:

– Bu gece misafirin için yaptığın şeyden dolayı Allah hoşnut oldu. Size müjde var, dedi.

Bu sevinçli haber Ebu Talha'yı çok mutlu etmişti. Hem Allah'ın hem de Peygamberimizin Ebu Talha ve eşinden hoşnut olmasından daha güzel ne olabilirdi ki?

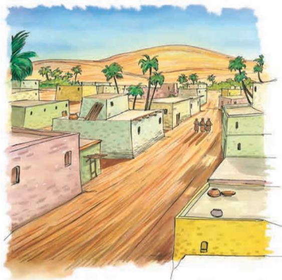
KALPLERDE YANAN IŞIK

Muaz, Medine sokaklarında yürürken karşıdan bir arkadaşının geldiğini fark etti. Ona yaklaşarak:

– Nereye gidiyorsun, diye sordu.

– Mus'ab'a gidiyorum.

– Mus'ab'a mı, Mus'ab da kim?

– Mus'ab'ı duymadın mı?

– Hayır duymadım. Kim bu Mus'ab?

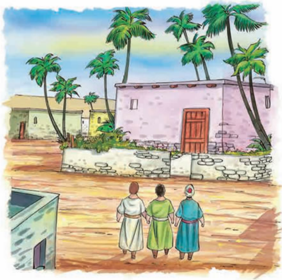
– Hazreti Muhammed'in getirdiği dini anlatmak için buraya gönderdiği genç. Birçok insan gidip onunla tanışmış. Ben de onunla tanışmaya gidiyorum. Gelmek istersen birlikte gidelim.

Muaz biraz duraksadı. "Gitsem mi acaba?" diye düşündü. Hazreti Muhammed'in yeni bir dinden bahsettiğini duymuştu. Demek ki Mus'ab da bu yeni dini anlatanlardan biriydi. Mus'ab'ı da anlatacaklarını da merak etmişti doğrusu. Arkadaşıyla beraber giderse belki merakını giderebilirdi. Arkadaşına:

– Ben de merak ettim. Haydi beraber gidelim, dedi. Sonra birlikte yürümeye başladılar.

Güneş bir hayli yükselmiş, sıcaklık iyice artmıştı. Sokaklar biraz daha sakindi. İki arkadaş konuşa konuşa Medine sokaklarında yürüyorlardı. Yolda giderlerken onlara birkaç kişi daha katıldı. Mus'ab'ın oturduğu eve epeyce

yaklaşmışlardı. Hepsi de Mus'ab'ın anlatacaklarını çok merak ediyordu.

Nihayet Mus'ab'ın bulunduğu eve geldiler. Eve girdiklerinde onu dinlemeye gelen bir çok kimsenin olduğunu gördüler. Ev o kadar kalabalıktı ki insanlar içeriye sığmamış kapıya ka-

dar taşmışlardı. Herkes can kulağıyla Mus'ab'ı dinliyordu.

Muaz ve arkadaşları da hemen boş buldukları bir yere oturup onu dinlemeye başladılar. Mus'ab yeni gelenlerin olduğunu görünce:

– Hoş geldiniz, diyerek gülümsedi. Ardından kaldığı yerden anlatmaya devam etti.

Mus'ab, çok kibar yakışıklı ve asil bir gençti. Henüz 18-19 yaşlarındaydı. Tane tane konuşuyor, sorulan soruları teker teker cevaplıyordu.

Mus'ab, kendisini dinlemeye gelenlere, her şeyi Yüce Allah'ın yarattığını, O'nun her şeye gücünün yettiğini, ve putlara tapmanın yanlışlığını anlatıyordu. Muaz, anlatılanları can kulağıyla dinliyordu. Daha önce böyle şeyleri hiç duymamıştı.

Mus'ab, putların cansız varlıklar olduğunu ve putları, insanların kendi elleriyle yaptığını söylüyordu. Ardından insanların bu cansız put-

lardan yardım istemelerinin mantıksızlığını vurguluyordu.

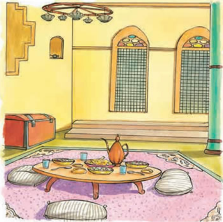
Muaz'ın aklına o an babası geldi. Çünkü babası Amr, her gün Menat adını verdiği, ağaçtan bir putun karşısına geçip dua ederdi. Önünde eğilerek ondan işlerine yardımcı olmasını isterdi. Bazen de onu yıkayıp kurular, güzel kokular sürerek, evinin en güzel yerine koyardı.

Mus'ab'ın anlattıkları Muaz'ın aklına yatıyordu. Kendi kendine "Ne kadar doğru şeyler söylüyor. Babamın yaptığı doğru değil. Ağaçtan yapılmış bir put insana nasıl yardımcı olsun ki?" diye düşünüyordu. Mus'ab'ın konuşması bitmişti. Orada bulunanların bazıları onun anlattıklarını kabul ederek Müslüman oluyorlardı. Bazıları ise anlatılanları biraz daha düşünmek istiyordu.

Muaz, olup bitenleri dikkatlice izlemişti. İnsanlar yavaş yavaş Mus'ab'ın bulunduğu evden ayrılmaya başlamıştı.

Mus'ab kendisini dinlemeye gelen Muaz ve arkadaşlarının yanına gitti. Onlarla tanıştıktan sonra biraz daha oturup konuştular.

Mus'ab'ın yanından ayrıldıktan sonra evlerine döndüler. Muaz da evine gelmişti. Evde annesi Hind ve üç ağabeyi vardı. Hepsi de Muaz'ı çok severdi. Muaz akşam yemeğinden sonra annesine ve ağabeylerine o gün Mus'ab'dan duyduklarını anlattı.

Muaz anlattıkça annesi ve ağabeyleri onu merakla dinliyorlardı. Muaz'ın anlattıkları bitince ağabeylerinden biri:

– Bence söylediklerin çok doğru. Kendi yaptığımız bir puttan yardım istemeyi ben de mantıklı bulmuyordum zaten, dedi. Diğerleri de ona hak verdiler ve ertesi gün Mus'ab'ı dinlemeye birlikte gitmeye karar verdiler.

Muaz ve ağabeyleri Mus'ab'ın yanına birkaç gün daha gittiler. Mus'ab'ın anlattıkları onlara çok mantıklı geliyordu. Her gün öğrendikleri şeyleri annelerine de anlatıyorlardı. Anneleri de anlatılanları doğru buluyor ve kabul ediyordu.

Birkaç gün sonra hep birlikte, Mus'ab'ın anlattığı dini kabul etmeye ve Müslüman olmaya karar verdiler. Fakat babaları Amr'ın bu kararlarını duymalarını istemiyorlardı. Çünkü Amr, putlara çok bağlıydı ve yeni bir dine ilk başta tepki verebilirdi. Bu yüzden en azından belli bir süre Müslüman olduklarını Amr'dan saklamaya karar verdiler.

Amr, bir ayağı sakat ve yaşlı bir adamdı. İnsanlara iyilik yapar, her zaman muhtaçların yardımına koşardı. Çocukları çok severdi. Onlara hediyeler dağıtır, fakir insanların çocuklarına elbiseler alırdı.

Bir gün Amr erkenden kalktı. Doğruca putun yanına gitti. Karşısına geçerek ona dua etti:

– Bana işlerimde yardımcı ol. Sen yardım edersen işlerimi daha çabuk bitiririm, diyerek ona isteklerini sundu. Sonra da onu yıkayıp kuruladı. Güzel güzel kokular sürdü.

Amr, bir ayağının sakat olmasına ve yaşlılığına rağmen işlerini aksatmazdı. Bahçesinde her gün gücünün yettiği kadar çalışır, sonra da ağaçların gölgesinde dinlenirdi. Oğullarına:

– Bahçede bu gün çok iş yok, siz gelmesenizde olur, diyerek evden ayrıldı.

Bahçesine giderken yolda karşılaştığı insanlarla selamlaşıyor, çocuklara da ceplerindeki hurmalardan veriyordu. Bahçesine bir hayli yaklaşmıştı. Komşu bahçe sahipleri toplanmış konuşuyorlardı.

İçlerinden biri:

– Duydunuz mu? Muhammed, Mekke'den diğer yerlere adamlarını gönderiyormuş.

Bir diğeri:

– Evet, ben de duydum. Buraya da Mus'ab adında bir genç göndermiş. Bu genç kendisi gibi gençleri başına topluyormuş. Onlara, putlara ibadet etmenin yanlış olduğunu anlatıyormuş, dedi.

Bu konuşmaları duyan Amr, "Ya benim oğullarım da bu gencin yanına giderlerse? O genci dinlerlerse? Sonra da putumuza iyi davranmazlarsa ne yaparım?" diye düşünmeye başladı.

Hemen eve gidip oğullarına, bu gencin yanına gitmemelerini söylemeye karar verdi. Bahçesine çok yaklaşmasına rağmen o kadar yolu hiçbir iş yapmadan geri döndü.

Kapıyı çaldı. Eşi Hind:

– Kim o, diye seslendi.

– Benim, Amr!

Hind şaşkınlıkla kapıyı açtı. Çünkü Amr yeni gitmişti. "Bir eksik mi var acaba?" diye düşünmeye başladı. Babalarının geldiğini gören çocukları da telâşlanmışlardı.

– Bir şey mi oldu babacığım, diye sormadan edemediler.

– Evet yavrularım, Muhammed, Medine'ye Mus'ab adında bir genç göndermiş. Duyduğuma göre anlattıklarıyla, özellikle gençlerin aklını çeliyormuş. Putlara inanmanın iyi bir şey olmadığını anlatıyormuş. Oysa bizim putumuz bize şans veriyor, bize iyilikler yapıyor. O gencin yanına gitmemeniz için sizi uyarmaya geldim, dedi.

Sonra odasına geçerek eşi Hind'i yanına çağırdı. Hind yanına geldiğinde ona:

– Çocukların, Mus'ab'la görüşmesine sakın izin vermeyelim, dedi.

Hind, Amr'ın bu tavrı karşısında ne diyeceğini bilememişti. Ona, kendisinin ve çocuklarının aslında Mus'ab'ın anlattıklarını çoktan

beri dinlediklerini ve Müslüman olduklarını doğrudan söylese Amr çok kızardı.

Bu yüzden onu ikna etmeyi denedi:

– Amr, Mus'ab'ı bir kez dinlesek, belki güzel şeyler söylüyordur, dedi.

Amr ise buna çok sert tepki gösterdi:

– Hayır, anlattıklarını dinlemeye hiç gerek yok. Bir sürü boş sözle vakit geçirmek anlamsız, dedi.

Hind, Amr'ın bu sözlerinden sonra dayanamayarak:

– Ey Amr, Mus'ab'ın anlattıklarını ben biliyorum. Muaz, onun konuşmalarını her gün dinleyip bana da anlattı, dedi.

Amr kulaklarına inanamıyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Demek ki geç kalmıştı. Muaz, Mus'ab'ın anlattıklarını hem dinlemiş hem de annesine anlatmıştı. Korkuyla:

– Yoksa Muaz da mı din değiştirdi, diye sordu. Hind:

– Evet, Muaz Müslüman oldu, dedi.

Amr buna çok kızmıştı. Nasıl olurdu da kendi oğlu yüce ilâhları bırakıp dinini değiştirirdi?

Hind'e:

– Bana Muaz'ı çağır hemen, dedi. Hind ise:

– Çağırayım ama sakin ol lütfen. Ona kızma, onu anlamaya çalış, dedi.

Amr, Hind'e hak verdi. Oğlunu yaptığının yanlış olduğuna ikna etmek için sakin olmalıydı. Bir yandan da kendine kızıyordu. Bu durumu daha önceden fark edip tedbir almalıydı. Hind'e:

– Tamam kızmayacağım. Haydi çağır onu, dedi.

Hind odadan çıkıp eşiyle arasında geçen konuşmaları oğluna anlattı ve babasının onu çağırdığını söyledi. Bunun üzerine Muaz babasının bulunduğu odaya girdi. Amr bir süre Muaz'ın gözlerine baktıktan sonra:

– Oğlum bana olanları anlat bakalım, dedi.

Muaz sakin bir şekilde babasının yanına geldi. Toplantılara nasıl gitmeye başladığını anlattı. Amr:

– Pekalâ bu Mus'ab neler anlatıyor size?

Bunun üzerine Muaz, Mus'ab'dan öğrendiklerini babasına bir bir anlatmaya başladı. Oğlunun anlattıklarını dinledikçe Amr'ın kızgınlığı meraka dönüşüyordu. Anlattığı şeyler çok mantıklıydı.

Yıllardır kendisinin de cevabını merak ettiği birçok soruya şimdi cevap buluyordu. Muaz babasının sorularına bildiği kadar cevaplar verdi. Konuşmanın sonunda babasına:

– Baba lütfen bana söyler misin, bu anlattıklarım yanlış mı, diye sordu. Amr, biraz düşünüp:

– Aslında bunlar güzel sözler, doğru gibi görünüyor, dedi.

Muaz heyacanla:

– Yani sen de Müslüman olur musun?

– Sözler doğru gibi ancak yine de Menat'a danışmadıkça bir şey yapamam. O ne derse onu yaparım.

– Babacığım Menat cansız bir put, o konuşamaz ki! Onun dili ve aklı yok. O sadece bir ağaç.

– Sana söyledim, ona danışmadan kabul edemem. Şimdi beni yalnız bırak. Menat'la baş başa kalıp konuşmak istiyorum.

Muaz çıktıktan sonra Amr, ağaçtan yontulmuş putun karşısına geçip saygıyla fikrini sordu. Cevap alamayınca da onu kızdırdığını düşünerek birkaç gün öfkesinin geçmesini beklemeye karar verdi.

Muaz, Mus'ab'ın yanına gelen gençlerden birçok arkadaş edinmişti. Onların birçoğunun babası Müslüman olmuştu. Kendi babasının Müslüman olmayışı Muaz'ı çok üzüyordu. Arkadaşlarından birine:

– Babama Mus'ab'ın anlattığı bazı şeyleri anlattım. Çok etkilendi. Ama henüz Müslü-

manlığı kabul etmedi. Keşke babam da Müslüman olsa, dedi.

Muaz'ın babasının Müslüman olmasını arkadaşı da istiyordu. Bir süre düşündükten sonra Muaz'a:

– Üzülme! Babanın putuyla ilgili benim bir plânım var. Bunu yaparsak baban gerçeği anlayacaktır, dedi. Muaz, çok meraklanmıştı, heyecanla:

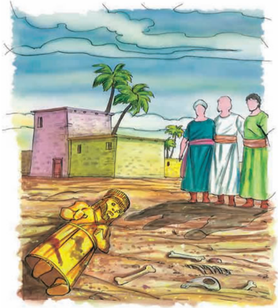
– Nasıl bir plânın var, diye sordu.

– Anlatırım ama, plânım için ağabeylerinin de bize katılması lâzım, dedi.

Bunun üzerine Muaz, ağabeylerini de çağırdı. Sonra baş başa verip plânı konuştular. Plâna göre, Muaz ve ağabeyleri, her gece babalarının putunu alıp evin yakınındaki bir çöplüğe atacaklardı.

Böylece Amr, bu putun kendisini bile koruyamadığını anlayabilirdi.

Ertesi gece, plânladıkları gibi putu yakındaki bir çöplüğe attılar. Kimse görmeden evlerine geri döndüler.

Sabahleyin putunu yerinde bulamayan Amr çok endişelenmişti. Korkuya kapılıp putu aradı.

Uzun bir arayıştan sonra putu çöplükte buldu. Onu özenle temizleyip kokular sürdü ve tekrar yerine koydu.

Muaz ve ağabeyleri aynı şeyi birkaç gece daha yaptılar. En sonunda Amr, Menat'ın boynuna büyük bir kılıç asarak:

– Ey Menat, bunları sana kimin yaptığını bilmiyorum. Eğer sen gerçekten büyüksen işte sana kılıç. Kendini koru, dedi.

Amr'ın oğulları putu o gece de çöplüğe attılar. Ertesi sabah Amr putunu yine çöplükte görünce onu bulunduğu yerden almayarak:

– Ey Menat, sen güçlü olsaydın kaç gecedir seni çöplüğe atanlara karşı kendini savunurdun. Artık senin büyük olduğuna inanmıyorum, dedi.

Sonra da Muaz'ın yanına giderek:

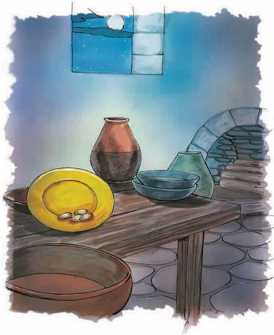
– Evet oğlum, sen gerçekten haklıymışsın. Bu putun kendisine bir faydası yok ki bana faydası olsun. Ben yanlış yapıyormuşum. Ben

de senin gibi Müslüman olmak istiyorum, diyerek Kelime-i Şehâdet getirdi ve müslüman oldu. Bu duruma bütün aile çok sevindi.

KUTLU MİSAFİRLER

Peygamberimiz her zaman yaptığı gibi o gün de evindeki yiyecekleri ihtiyacı olanlara dağıtmıştı. Müslüman öğrencilere, askerlere ve yoksullara yardımda bulunmuştu. Geç saatlere kadar misafirleriyle ilgilenmişti. Misafirleri gittikten sonra bir süre ibadet etti. Daha sonra karnının çok acıktığını hissetti.

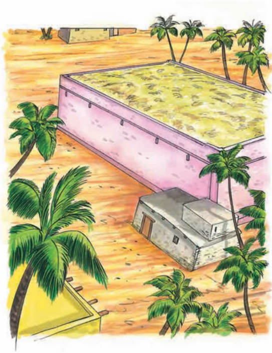

Yiyecek bir şeyler bulmak amacıyla evine baktı. Fakat evde hiçbir şey kalmamıştı. Gecenin yarısı olmuştu. O saatte nereden yiyecek

bulacaktı? Ama açlıktan gözüne de uyku girmiyordu.

Biraz uyuyabilseydi, açlığın verdiği acıdan geçici de olsa kurtulabilirdi. Ama açlık uyumasına engel oluyordu. Artık dayanacak gücü kalmamıştı. Bunun için dışarı çıkıp yiyecek bulmaya karar verdi. En yakın arkadaşlarından Ebu Bekir'in evine gidecekti. Belki onun evinde yiyecek bir şeyler vardır, diye düşünüyordu.

Eviden ayrılıp yola çıktı. Tam o sırada birinin kendine doğru geldiğini gördü. Ortalık gecenin karanlığına bürünmüştü. Ama Peygamberimiz bu geleni tanımakta gecikmedi. Çünkü gelen yakın arkadaşı Ebu Bekir'den başkası değildi. Sanki gecenin bu saatinde anlaşmış gibiydiler.

Peygamberimiz Hazreti Ebu Bekir'e selâm verdi. Ardından da sordu:

– Ey Ebu Bekir! Gecenin bu vaktinde neden dışarı çıktın?

– Açlıktan dolayı, ey Allah'ın Rasulü. Gece acıktım. Evde yiyecek bir şey bulamayınca sende bir şeyler vardır, diye yanına gelmeye karar vermiştim, dedi.

Bunları söyledikten sonra Hazreti Ebu Bekir merakla Peygamber Efendimiz'e:

– Ey Allah'ın Rasulü, sen neden dışarı çıkmıştın, diye sordu.

Peygamber Efendimiz:

– Ben de senin gibi açlıktan dışarı çıktım. Ben de senin yanına geliyordum, dedi.

Bunları duyan Hazreti Ebu Bekir kendi derdini unutmuştu. Hazreti Peygamber'in açlığını bir an önce gidermek için ne yapabileceğini düşünmeye başladı.

Bu sırada bir karartının kendilerine doğru geldiğini gördüler. Uzun boylu birisi onlara doğru yaklaşıyordu. Bu iri yapılı adam Hazreti Ömer'di. Karşısında en yakın iki dostunu görünce o da şaşırıp kalmıştı. Selâmlaştılar.

Peygamber Efendimiz, Hazreti Ömer'e:

– Niçin gece yarısı dışarı çıktın, diye sordu. O da, aynı cevabı verdi:

– Açlık... Ey Allah'ın Resûlü, evimde yiyecek bir şey bulamadım, dedi.

Hazreti Ömer de Hazreti Ebu Bekir gibi evdeki yiyeceklerini muhtaçlara dağıtmıştı.

Açlık gece yarısı üç candan dostu sokakta buluşturmuştu. Birbirlerine ne yapacaklarını sordular. Bir arkadaşlarından yiyecek bulmaya karar verdiler. Ama bu kim olacaktı? Vakit bir hayli ilerlemişti. Gece yarısı kimin kapısını çalacaklardı?

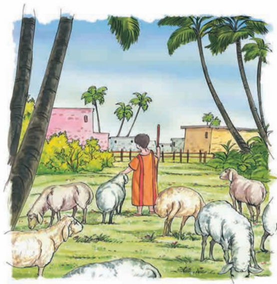
Ne yapacaklarını düşünürlerken Peygamber Efendimiz'in aklına Ebulheysem geldi.

Peygamberimiz Ebulheysem'i çok seviyordu. Onun da kendisini çok sevdiğini biliyordu. Gece yarısı da olsa kapısını çalsa, Ebulheysem asla rahatsız olmazdı. Evi de çok uzakta değildi.

Peygamberimiz "Ebulheysem'in bahçesi var. Belki bahçesinden hurma getirmiştir." diye düşündü.

Hazreti Ebu Bekir ve Ömer'e dönerek:

– Gelin Ebulheysem'e gidelim, dedi.

Hazreti Ebu Bekir ve Ömer de Peygamberimiz'in bu teklifini kabul ettiler. Sonra hep birlikte yola koyuldular.

Ebulheysem'in güzel bir bahçesi vardı. Her sabah oğlu Heysem ile birlikte bahçeye giderlerdi. Giderlerken bahçeye koyunlarını da götürürlerdi. Babası bahçede çalışırken Heysem, hem koyunları otlatır hem de taptaze hurmalardan toplardı.

Heysem henüz beş altı yaşlarında, çok zeki bir çocuktu. Babası, Peygamberimizin ve arkadaşlarının yanına giderken onu yanından hiç ayırmazdı.

Ebulheysem ve oğlu Heysem o gün de bahçeye gitmişler ve çalışmışlardı. Yoruldukları için erkenden yatmışlardı.

Onlar derin bir uykuya dalmışken Peygamber Efendimiz ve iki dostu evlerinin kapısına kadar gelmişlerdi. Vaktin çok ilerlediğinin farkındaydılar. Kapıya iyice yaklaştılar. Kapıyı önce Hazreti Ömer çaldı. Ardından gür sesiyle:

– Ebulheysem, diye seslendi. Ebulheysem

ve eşi, Hazreti Ömer'in sesini duymamışlardı. Fakat Heysem, bu sesi duymuştu. Daha önce çok kez duyduğu bu sesi tanıyordu. Hemen yatağından fırlayarak:

– Baba kalk, Hazreti Ömer geldi, dedi. Babası Heysem'in rüya gördüğünü zannetmişti.

– Uyu oğlum, bu vakitte Ömer buraya neden gelsin, dedi.

Babasının sözlerini dinleyen Heysem örtüsünü üzerine çekerek uykuya daldı. Kapının açılmadığını gören Peygamberimiz ve iki dostu seslerini duyuramadıklarını anladılar. Bu kez kapıyı Hazreti Ebu Bekir çalarak:

– Ebulheysem, diye seslendi.

Ebulheysem ve eşi Hazreti Ebu Bekir'in sesini de duymamışlardı. Ama Heysem bu sesi de tanıyordu. Yatağından fırlayarak:

– Baba kalk! Hazreti Ebu Bekir geldi, dedi. Babası yine Heysem'in rüya gördüğünü zannetmişti.

– Yat oğlum, gecenin yarısında Ebu Bekir-in ne işi var burada, dedi ve Heysem'i yatırarak

üzerini örttü.

Kapının yine açılmadığını gören Peygamberimiz bu kez kendisi seslenmeye karar verdi:

– Ebulheysem, dedi.

Çok sevdiği Peygamberimizin sesini duyan Heysem artık yatağında duramıyordu. Yatağından hemen fırlayarak kapıya doğru koşmaya başladı. Bir yandan da babasına:

– Baba kalk! Peygamberimiz geldi, O burada diyordu.

Babası ne olduğunu tam anlayamamıştı. Heysem'in kapıya doğru koştuğunu görünce o da hemen kapıya yöneldi.

Kapıyı açtığında bir de ne görsün? Allah Resulü ve iki dostu kapıda beklemiyorlar mı? Ebulheysem heyecandan ne yapacağını şaşırmıştı. Hemen kapıyı sonuna kadar açarak bu değerli misafirleri evine buyur etti. Heysem ise sevinçten uçacak gibiydi.

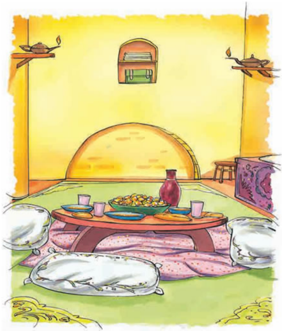
Peygamber Efendimiz, Ebulheysem'e aç olduklarını ve kendilerini doyuracak yiyeceğinin olup olmadığını sordu. Bunun üzerine Ebulheysem hemen avluya giderek bir koyun kesti. Eşi, bu koyunun etinden pişirdi. Etleri sof-

raya koydular.

Heysem de o gün bahçeden topladıkları hurmalardan getirdi. Sofraya koyun sütü de koydular. Sofra bir hayli güzelleşmişti. Ama onlar çok değer verdikleri bu misafirlerine daha çok şey ikram etmek istiyorlardı.

Peygamberimiz ve yakın iki dostu "Bismillah!" diyerek yemeğe başladılar. Biraz yemek yedikten sonra sofradan kalktılar. Ebulheysem'e, eşine ve küçük Heysem'e çok teşekkür ettiler.

Peygamberimiz ve iki dostunun karnı doymuştu. Gece bu yaşananlara en çok sevinen ise Heysem'di. Her zaman yanına gitmek için can attığı Peygamberimiz onların evlerine misafir olmuştu.

Heysem, “Eğer Peygamber Efendimiz’in ve arkadaşlarının seslerini duymasaydım, şimdi onlarla birlikte oturuyor olamayacaktım.” diye düşündü.

Sonra da babasıyla birlikte bu kutlu insanları evlerine gönderdiği için Allah'a şükrettiler.

